

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ: ΟΙ γονείς της Τζουλιάνας, μιᾶς ὥραιας καὶ χαριτωμένης Παρισινῆς εἰκοσιδύο χρόνων, ἀποφασίζουν νὰ τὴν παντρεύουν, χωρὶς

ὡστόσο νὰ τῆς ἀνακοινώσουν καὶ ποιὸν θὰ τῆς δώσουν. Ἡ Τζουλιάνη ὑποτάσσεται μὲ θαρεῖα καρδιά στὴ θέλησί τους καὶ περιμένει μ' ἀγωνία τὴν ἐπιστροφή τους ἀπ' τὴν ἐξοχὴ στὸ Παρίσι γιὰ νὰ δῆ τί θὰ γίνῃ Τέλος ἡ οἰκογένεια ξαναγυρίζει στὴν πρωτεύουσα. Ἐκεῖ, ἡ Τζουλιάνη ἀρχίζει νὰ παίρνῃ ἀκόμα πιὸ σοβαρὰ τὸ ζήτημα τοῦ γάμου τῆς, γιὰτὶ οἱ γονεῖς τῆς ἀναγγέλλουν ὅτι πρόκειται νὰ τῆς παρουσιάσουν δυὸ ἀπὸ τοὺς ὑποψηφίους μνηστήρας τῆς. Συγχρόνως ἀναπολεῖ μὲ θλίψι τὰ ἄσκοτα νεανικά τῆς φλέρτ καὶ πρὸ πάντων τὴ συμπάθειά τῆς γιὰ τὸν νεαρὸ ἀξιωματικὸ Μωρίς ντε Μπρυέλ. Μὰ οἱ γονεῖς τῆς τὴν ἀρραβωνιάζουν στὸ τέλος μὲ τὸν θαρῶνο ντε Νιβέρ πού ἡ Τζουλιάνη δὲν τὸν θρῖσκει ἀντιπαθητικῶς. Εἶν' ἓνας σαραντάρης κύριος, πραγματικὸς τζέντλεμαν, πού φέρεται μὲ μεγάλη ἀθρότητα στὴ μνηστή του. Μὰ, παρ' ὅλη τὴν συμπάθεια πού τῆς ἐμπνέει, ἡ Τζουλιάνη καταλαβαίνει πὼς δὲν τὸν ἀγαπᾷ καὶ αὐτὸ τὴν γεμίζει ἀησυχία.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

«ὦ, ἐγώ, ἐγώ! Καὶ τὸ θρῖσκω αὐτὸ φριχτό..

Πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος, προσπάθησα συχνὰ νὰ φανταστῶ τί θὰ εἶνε ἡ τρομερὴ αὐριανὴ νύχτα, γιὰ νὰ δαμάσω τὰ νεύρα μου ἀπὸ πρὶν, γιὰ νὰ μὴ ταραχθῶ πολὺ ἀπὸ τὴ συγκίνησί μου...

Καὶ ἀποφάσισα νὰ τραβήξω πρὸς αὐτὴν τὴν μεγάλη περιπέτεια ἔτσι ὅπως εἶμαι, χωρὶς τὴ μάσκα τῆς ψεύτικης ἀγνοίας καὶ τῆς προσποιητῆς ντροπῆς..

Ἡ κωμωδίες μὲ ἀηδιάζουν... Ὁ θαρῶνος ἄλλωστε εἶνε ἀνθρώπος μὲ μεγάλη ἀντίληψι καὶ δὲν γελιέται εὐκόλα...

Δὲν θὰ πάρω τὸ ὕφος τῶν ἀθῶων περιστέρων τοῦ περιγράφουν τὰ οἰκογενειακὰ μυθιστορήματα...

Εἶμαι ἡ κόρη τῆς ἐποχῆς μου καὶ τῆς κοινωνικῆς μου τάξεως, ἡ ἐντελὴς ἀθῶα στὴν καρδιά κι' ἀθικτὴ στὸ κορμί, μὰ κ' ἡ πληροφορημένη ἀπὸ τίς ἀτομικῆς μου παρατηρήσεις, τίς κουβέντες καὶ τὰ διαβάσματα γιὰ τὸ τί εἶνε ὁ ἀνθρώπινος ἔρωσ κατὰ βάθος.

Οἱ ἄντρες, τὸ ξέρω, μᾶς ἀγαποῦν μ' ἓνα τρόπο πού φαίνεται ἀρκετὰ τρελλὸς στίς νέα κορίτσια πού δὲν ἔχουν πείρα...

Μὰ ξέρω ἐπίσης ὅτι τὰ ἴδια αὐτὰ κορίτσια, μιὰ καὶ μυηθοῦν στὸν ἔρωτα τῶν ἀνδρῶν, μιὰ καὶ γίνουν γυναῖκες, θρῖσκουν εὐχάριστες τίς μικρὲς αὐτὲς ἐρωτικὲς τρέλλες, τόσο εὐχάριστες, μάλιστα, ὥστε νὰ μὴ τοὺς φθάνῃ καμμιά φορὰ ὁ ἔρωσ ἑνὸς ἀνδρός. Ταπεινά, πολὺ ταπεινά, διακηρύσσω, ὅτι ὅλες μου τίς ἐλπίδες γιὰ τὴ συζυγικὴ μου εὐτυχία στηρίζω σ' αὐτὸν τὸν εὐεργετικὸ νόμο καὶ θὰ εὐχόμεν πολὺ, τὴν ἐπομένῃ τοῦ γάμου μου, νὰ μείνω κι' ἐγὼ εὐχαριστημένη ἀπὸ τίς χαρὲς του.

Ἄν στὸ γάμο τὸ πρῶτο μόνον βῆμα εἶνε τὸ δύσκολο, ἄς πάρω θάρρος καὶ ἄς τὸ κάνω.

Νὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν σκέψεών μου καὶ νὰ πὼς προβλέπω τὴν πρώτη ἑσπέρα τοῦ γάμου. Μεθαύριο, θὰ διασκεδάσω πολὺ, πα-

ραβάλλοντας τὰ προγνωστικὰ μου μὲ τὴν πραγματικότητά

Ὅπως ἔχει συμφωνηθῆ, αὔριο, ἀμέσως μετὰ τὸ γαμήλιον γεῦμα, ὁ σύζυγός μου θὰ μὲ πάρῃ στὸ Κρουᾶ - ντε - Νιβέρ.

Τὸ Κρουᾶ - ντε - Νιβέρ εἶνε μιὰ ἀρχοντικὴ ἔπαυλις, κληρονομικὴ περιουσία τῆς οἰκογενείας τοῦ θαρῶνου. Βρίσκεται κάπου, μετὰ τοῦ Λουβεσιέν καὶ τοῦ Μαυρὺ - λὲ - Ρουᾶ. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἀπέραντο σπιτί, στὸ ὁποῖο ἔχω ξαναπάει κι' ἄλλη μιὰ φορὰ, θὰ μείνουμε μόνον ὅσον καιρὸ μᾶς ἀρέσει. Ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμά δὲν θάρθουν νὰ μᾶς δοῦν παρὰ μόνον, ὅταν θὰ τοὺς προσκαλέσουμε.

Δὲν ζήτησα ἀπὸ τὸ θαρῶνο πληροφορίες γιὰ τὸ δωμάτιο, στὸ ὁποῖο θὰ περάσουμε τὴν πρώτη βρῶνά μας. Μὲ θασανίζει ἡ ἀνάμνησις ἑνὸς δωματίου τοῦ πρώτου πατώματος, στὸ Κρουᾶ - ντε - Νιβέρ, ἀπεράντου, μὲ τεράστια ἐπιπλα ρυθμοῦ Λουδοβίκου 15ου, — μ' ἓνα τεράστιον πρὸ πάντων κρεβάτι.

Θυμᾶμαι, πὼς, ὅταν τὸ ἐπισκεφθῆκαμε, ὁ θαρῶνος ἔσκυψε στὸ αὐτί τῆς μαμᾶς καὶ τῆς εἶπε — ὄχι ὁμως καὶ τόσο σιγά:

— Αὐτὴ εἶνε μιὰ κάμαρη ἱστορικὴ στὴν οἰκογένειά μας, ἡ κάμαρη τῶν γάμων...

Φαίνεται πὼς ὅλες ἡ θαρῶνες ντε Νιβέρ, ἐδῶ κι' ἑκατὸν πενήντα χρόνια, πέρασαν στὴν κάμαρη αὐτὴ τὴν πρώτη βραδυὰ τῆς συζυγικῆς ζωῆς τους. Φαντάζομαι πὼς δὲν θὰ γίνῃ καθόλου ἐξαιρέσεις γιὰ τὴν ὑποφαινομένη θαρῶνη Τζουλιάνη.

Καί, φαντάζομαι τὸν ἑαυτὸ μου, μαζὺ μὲ τὸ σύζυγό μου, μέσα σ' αὐτὴ τὴν κάμαρη τῶν γάμων, κοντὰ στὸ κρεβάτι ρυθμοῦ Λουδοβίκου 15ου...

Μὲ φιλεῖ στὰ μάγουλα καὶ ἴσως καὶ στὰ χεῖλη...

Μὲ σφίγγει στὴν ἀγκαλιά του τόσο δυνατὰ, ὥστε νὰ μὲ κἀνῃ νὰ πονᾶω γιὰ νὰ μου ἀποδείξῃ πὼς μ' ἀγαπάει...

Μὰ αὐτὰ τὰ χάδια δὲν μποροῦν νὰ θαστήξουν...

Κι' ἔρχεται ἡ ἐπίσημη στιγμὴ... Πρέπει νὰ κοιμηθοῦμε.

Τότε σκύβω καὶ λέω ἀποφασιστικὰ στὸν σύζυγό μου:

— Ἀγαπητέ μου φίλε, συνήθισα νὰ γδύνωμαι μόνη μου χωρὶς κανὲν νὰ μὲ βοηθᾷ ἢ καμαριέρα μου. Εὐαρεστηθῆτε νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃτε ν' ἀσχοληθῶ μόνη μου μ' αὐτὴ τὴ φροντίδα γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα... Ἐντὼμεταξὺ, σεῖς μπορεῖτε νὰ πάτε νὰ διαβάσετε κανένα κεφάλαιον ἀπὸ κάποιο ὠμορφο βιβλίον στὴ διπλανὴ βιβλιοθήκη. Ὅταν θὰ πλαγιαίσω, θὰ σημάνω. Τότε μπορεῖτε νὰρθῆτε καὶ σεῖς... Μὰ, πρὸς Θεοῦ, μὴ γδυθῆτε μπροστὰ μου. Βλέποντάς σας μὲ τιράντες ἢ μὲ τὸ ποικάμισο, θὰ σκάσω σὲ τρελλὰ γέλια κι' ἔτσι δὲν θὰ φανῶ καθόλου σοβαρὴ στὴν ἀρχὴ τῆς συζυγικῆς μας ζωῆς... Σβύστε λοιπὸν τὰ φῶτα ἢ πλαγιαίστε ντυμένον, ὅπως σᾶς ἀρέσει...

Ὁ θαρῶνος, πού εἶνε εὐγενὴς ἀνθρώπος, δὲν θὰ μοῦ φέρῃ ἀσφαλῶς καμμιά ἀντίρ-

... Ἄς πάρω θάρρος καὶ ἄς κάνω αὐτὸ τὸ πρῶτο βῆμα...

ρησι... "Ετσι λοιπόν, μέσα στο σκοτάδι, θάρθη να με συναντήση στο κρεβάτι...

Και τότε...

Τότε, διάβηλε! δέν ξέρω τί ακριβώς θά συμβή, μά είμαι πάλι άποφασισμένη να πω στο θαρῶνο τὰ ἔξῃς:

—Κύριε σύζυγέ μου, ἰδοὺ ἐγὼ στή διάθεσί σας. Εἶμαι άποφασισμένη να σᾶς ύπακούσω καρτερικά. Μπορεῖτε να διαθέσετε τὸ σῶμα μου. Πάντως, σᾶς προειδοποιῶ ὅτι δέν πρέπει να ἐλπίζετε ἀπὸ μένα τὴν παραμικρὴ κίνησι... Οὔτε τὸ μικρὸ μου δάχτυλο θά σηκῶσω... Εἶμαι ἕνα μικρὸ πλάσμα χωρὶς εὐθύνη, πού προσπαθεῖ να μὴ σκέφτεται γιὰ τὴν ὥρα. Ἐπωφεληθῆτε. Χρησιμοποιήστε τὰ δικαιώματά σας, ὅσο τὸ δυνατόν γρηγορώτερα, χωρὶς να μιλάτε, χωρὶς να με κάνετε να μιλάω!...

Κι' αὐτὴ θά εἶνε ἡ νύχτα τοῦ γάμου μου...

Γελάω, ἀλλοίμονο!...

Μὰ τὸ γέλιο μου εἶνε θιασμένο κι' ἀντηχεῖ ἄσχημα στ' αὐτιά μου. "Εχῶ μᾶλλον τὴν διάθεσι να κλάψω.

"Η νεανικὴ μου συστολὴ θά πεθάνη αὐριο... Μὰ ἀπόψε πεθαίνει κιόλας τὸ ἀγαπημένο ὄνειρο πού κάνουμε ὅλες καὶ πού οὔτε μία, ἀλλοίμονο! δέν τὸ πραγματοποιεῖ: να συναντήσουμε στή ζωὴ μας ἕναν ἄνδρα πού τὸ πρόσωπό του καὶ τὸ πνεῦμα του να μᾶς τραβήξῃ, να μᾶς συγκινήσῃ καὶ να τοῦ ποῦμε παθητικά: «Σ' ἀγαπῶ ! Γίνου σύζυγός μου!»

Κι' ἐγὼ ἡ ἴδια εἶχα κάνει αὐτὸ τὸ ὄνειρο... Μολονότι εἶμαι τόσο ψυχρὴ, τόσο γαλήνια φαινομενικά, εἶνε ἀφάνταστο τί θησαυροὺς πάθους φύλαγα γι' αὐτὸν τὸν ἰδανικὸ σύζυγο.

Σήμερα ὁ κῦθος ἐρρίφθη. Ποτὲ δέν θά τὸν συναντήσω αὐτὸν τὸν ἄγνωστο.

"Υπέγραψα τὸ πρῶν τὴν πρώτη πρᾶξι τῆς ἐγκαταλείψεως τοῦ ὄνείρου... Αὐριο, ἡ θυσία θά συντελεσθῇ...

—"Ω! ἡ κακὴ μοῖρα, πού με ξεγέλασε ἔτσι, γιὰ να μ' ἐγκαταλείψῃ κατόπιν...

"Απ' αὐτὸ τὸ χαμένο ὄνειρό μου, κερδίζω τοῦλάχιστον τὸ ἔξῃς: ὅτι θαδίζω πρὸς τὸν γάμο με τὴν καρδιά καρτερικὴ κι' ἀδειανή...

"Αδειανή, εἶν' ἀλήθεια τάχα αὐτό;

Καὶ ὁ Μωρίς;...

"Ω! Αὐτὴ ἡ ἀνάμνησις μου φέρνει μιὰ ἐλαφριά θλίψι καὶ θά ἐλεεινολογοῦσα τὸν ἑαυτὸ μου ἂν ἐκλαιγα γιὰ ἕναν ἔρωτα πού ἐμοιαζε μᾶλλον με παιδιαστικὴ ἀγάπη... Δέν κλαίει κανεὶς ἕνα ὑποθετικὸ μνηστῆρα πού ἔχει να τὸν δῆ δέκα χρόνια...

Αὐριο πειὰ θά εἶμαι παντρεμένη κι' ἐπειδὴ ἐννοῶ να μείνω τιμιά σύζυγος, θέλω να ἐπωφεληθῶ τῆς τελευταίας νύχτας, πού ἡ καρδιά μου εἶν' ἀκόμα ἐλεύθερη.

Θά κοιμηθῶ λοιπὸν ἀπόψε με τὴ σκέψι μου στὸν Μωρίς.

IX

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ἰανουάριος 19....

Ξαναδιαβάζω σ' αὐτὸ τὸ Ἡμερολόγιο, στὸ ὁποῖο δέν ἔγραφα οὔτε λέξι ἐδῶ κι' ὄχτῳ μέρες, ὅσα ἔγραφα τὴν προηγούμενη τοῦ γάμου μου νύχτα...

"Ε, λοιπὸν, γέλασα! Γέλασα πολὺ!...

"Α! τί ἀστεία πού εἶνε τὰ προγνωστικὰ τῶν νέων κοριτσιῶν κι' αὐτῶν ἀκόμα, πού, ὅπως ἐγὼ, δέν εἶνε ἐντελῶς ἀθῶες περισσότερές!

Εἶχα τὴν ἀξίωσι να τὰ οργανῶσω ὅλα καὶ να κανονίσω, ὅπως ἤθελα τὴ συμπεριφορὰ ἑνὸς ἀνθρώπου σάν τὸν θαρῶνο. Φτωχὴ ἀθωότης...

Τὸ κρεβάτι, ρυθμοῦ Λουδοβίκου 15ου, ἀδειανὸ καὶ ἀνοιχτὸ αὐτὴ τὴ στιγμὴ, κοντὰ στὸ τραπέζι, ὅπου γράφω φαίνεται σάν να με κοροϊδεύῃ, ἐνῶ μιὰ ἀχτίνα ἡλίου παίζει ἀπάνω στὰ τσαλακωμένα του σεντόνια...

«—"Ε, λοιπὸν, μικρὴ Τζουλιάννα, να πού τελειῶσαν ὅλα! λέει τὸ κρεβάτι! Γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα, ἔκανα γυναῖκα μιὰ θαρῶνη

ντὲ Νιβέρ!... Χρειάστηκες ἐσὺ, ὥστόσο λίγες μέρες γι' αὐτό, μικρὴ Τζουλιάννα... παραπάνω ἀπὸ μιὰ βδομάδα... Μὰ να πού τελειῶσαν ὅλα... Δέν ἀντιστέκεται κανεὶς σὲ μένα...»

"Ετσι μοῦ μιλάει τὸ μεγάλο κρεβάτι, ὁ τάφος τῆς ἀθωότητος τῶν τεσσάρων αὐτῶν γυναικῶν—τῶν κατὰ σειρὰν μαρκαριστῶν ντὲ Νιβέρ, τῶν ὁποῖων τὰ πορτραῖτα βλέπω κρεμασμένα στὸν τοῖχο,—ὁ τάφος καὶ τῆς δικῆς μου ἀθωότητος... Μὰ δέν μνησικακῶ ἐναντίον του... Γιὰ τί ξέρω τώρα τί εἶνε ἕνας φίλος.

Μὰ ἂς γράψω σύντομα ἐδῶ τὴν ἱστορία τῆς ἀξιωμακροῦς αὐτῆς ἑβδομάδος.

"Ὡς τὴν αἰγμὴ τῆς ἀφίξεώς μου στὸ Κρουᾶ - ντὲ - Νιβέρ, ὅλα τὰ πράγματα ἔγιναν ὅπως τὰ εἶχα προβλέψει: Οἱ γονεῖς μου ἔκλαιγαν, μ' ἀγκάλιαζαν τρελλά, τὴν καμαριέρα μου τὴν εἶχε πιάσει νευρικὴ κρίσις (γιατί μ' ἀγαποῦνε τόσο;) — καὶ τέλος ξεκινήσαμε με τὸ καλό...

"Ὁ θαρῶνος εἶχε κρατῆσει ἕνα κουπέ στὸν σιδηρόδρομο γιὰ τὰ τρία τέταρτα τοῦ ταξιδιοῦ μας...

Φοβόμουν, ὅτι μόλις τὸ τραῖνο θά ξεκινούσε, ὁ θαρῶνος θά ἄρχιζε να με φιλάῃ στὰ μάγουλα, ἢ στὸ στόμα καὶ να με τσαλακῶνῃ με τ' ἀγκυλιάσματά του, πρᾶγμα πού, στή νευρικὴ κατάσταση στὴν ὁποία θρῖσκόμουν, θά τελείωνε τραγικά...

Αὐτὸς ὥστόσο φυλάχθηκε καὶ δέν ἔκανε τὸ παραμικρὸ.

"Αγγίξε μόνο τὴν ἄκρη τοῦ γαντιοῦ μου με τὰ χεῖλη του καὶ εἶπε:

«—Νοιώθω μεγάλη εὐτυχία καὶ περηφάνεια, ἀγαπητὴ μου θαρῶνη, πού εἶμαι σύζυγός σας...»

Καὶ αὐτὸ ἦταν ὅλο... Κάθησε κατόπιν ἀπέναντί μου, καὶ δέν κουνήθηκε, οὔτε μίλησε πειὰ...

"Ὡ! τί ἀξιοθαύμαστες ἀρετὲς πού εἶνε ἡ σιωπὴ κ' ἡ ἀκίνησις.

Μοῦ φαίνεται πῶς ἂν ἐκείνη τὴ στιγμὴ, εἶχα μπροστὰ στὰ μάτια μου ἕναν ἄνδρα ἀνήσυχο καὶ φλύαρο, στὴν ὑπερέντασι τῶν νεύρων, πού θρῖσκόμουν, θά τὸν συχαινόμουν γιὰ ὅλη μου τὴ ζωὴ...

"Ετσι, ὅταν φθάσαμε στὸ Βωκρεσσού, ἤμουν πειὰ γαλήνια... Δυὸ ἀμάξια μᾶς περίμεναν ἐκεῖ, ἕνα κλειστὸ κι' ἕνα ἀνοιχτό. Χωρὶς να δείχνῃ καμμιὰ περηφάνεια γι' αὐτὴ τὴ λεπτὴ φροντίδα του, ὁ θαρῶνος μοῦ εἶπε:

—Τὸ Κρουᾶ - ντὲ - Νιβέρ ἀπέχει ἀπὸ δῶ εἴκοσι λεπτὰ κι' ὁ δρόμος εἶνε πολὺ εὐχάριστος. "Αν δέν φοβάστε αὐτὸν τὸν ὥραϊον κайρὸ πού εἶνε ὥστόσο λί-

γο ψυχρός, θά πάρουμε τὸ ἀνοιχτὸ ἀμάξι. Ξέρω ὅτι σᾶς ἀρέσει πολὺ να ὀδηγηθε...

Εἶνε ἀλήθεια, τρελλαίνομαι να ὀδηγῶ... Μὰ τὸ πάθος μου αὐτὸ εἶνε ἄτυχο γιὰτί ὀδηγῶ πολὺ ἄσχημα...

Πῆρα, ὥστόσο, περήφανα τὰ ἡνία, καθουχασμένη ἀπὸ τὴν παρουσία πλάι μου τοῦ συζύγου μου, ὁ ὁποῖος ξέρει να ὀδηγῇ περὶφρημα. Ἐξ ἄλλου τὸ ἄλογο ἦταν ἐξαιρετικὸ... Θά μπορούσε να καλπάζῃ μόνο του κι' ἀσφαλῶς ἢ προσπάθειές μου τὸ στενοχωροῦσαν λίγο.

Πάντως, ὅταν φθάσαμε στὸν πύργο, ὁ καθαρὸς ἀέρας κ' ἡ μικρὴ κούρασι εἶχαν καλμάρει ἐντελῶς τὰ νεῦρα μου.

"Ἡμουν σχεδὸν εὐθυμη...

«Αὐτὸ τὸ ἱστορικὸ σπίτι εἶνε δικό μου», σκέφθηκα, ρίχνοντας μιὰ ματιὰ στὴν μεγαλοπρεπὴ πρόσοψι τῆς ἐπαύλεως.

"Ἡ ὥρα ἦταν τέσσερες πάνω - κάτω...

"Ὁ ἥλιος ἔγερνε πρὸς τὴ δύσι του τριανταφυλλένιος... Κάτω ἀπ' τὴς ἀνταυγείες του, τὰ σταυρωτὰ παράθυρα τοῦ πύργου χαμογελοῦσαν με τὸ μαραμένο χαμόγελο τῶν παλιῶν εὐγενικῶν πραγμάτων.

Μόλις μπήκαμε μέσα, ὁ θαρῶνος γύρισε καὶ μοῦ εἶπε:

—Θά σ' ὀδηγῶ στὴν κάμαρή σου... Θά βρῆτε ἐκεῖ τὶς ἀπυσκευές σας, τὶς ὁποῖες ἢ μητέρα σας ἔστειλε ἐδῶ σήμερ

Θά κοιμηθῶ λοιπὸν ἀπόψε με τὴ σκέψι μου στὸν Μωρίς

τό πρωί...

Δέν θυμάμαι πειά τί τοῦ ἀπάντησα...

Αὐτές ἡ τρεῖς λέξεις μοῦ εἶχαν κάνει ἐντύπωσι καί μ' εἶχαν ξαφνιασεί: «Στήν κάμαρή σας».

Θά εἶχα λοιπόν κάμαρη δική μου, κάμαρη στήν ὁποία θά ἔμενα ὀλομόναχη, ὅπως στό πατρικό μου σπίτι;... Αὐτό ἀνέτρεπε ὄλες μου τίς ἰδέες γιά τόν γάμο...

«Θά ἄκουσα ἄσχημα, σκέφθηκα. Χωρίς ἄλλο θά εἶπε: «Στήν κάμαρή μας».

Πάντως ἡ κάμαρη στήν ὁποία μ' ὠδήγησε ἦταν ἡ κάμαρη τῶν γάμων, ἡ κάμαρη μέ τὸ κρεββάτι ρυθμοῦ Λουδοβίκου 15ου.

Ὁ σύζυγός μου μ' ἄφησε ἐκεῖ μαζί μέ τή συντροφιά τῶν τεσσάρων θαρωνίδων ντέ Νιθέρ, πού τὰ πορτραῖτα τους κρεμόντουσαν στόν τοῖχο, ἀφοῦ προηγουμένως μούδειξε τὸ κουδούνι τῶν ὑπηρετριῶν.

Μά, ὅταν ἔμεινα μόνη, δέν εἶχα καμμιά ἐπιθυμία νά φωνάξω κανένα. Ἐγώ πού δέν διακρίνομαι καί τόσο γιά τήν εὐσεβειά μου, γονάτισα κοντά στό περίφημο κρεββάτι πολύ ταπεινά κι' ἀπηύθυνα στόν Θεό αὐτὰ τὰ λόγια:

— Θεέ μου, εἶμαστε ψυχραμένοι λίγο, πρὶν ἀπὸ χρόνια, ἐσὺ κι' ἐγώ. Δέν εἶμαι καί τόσο εὐσεβῆς χριστιανή, δέν κάνω συστηματικά ἀγαθοεργίες, δέν καταπολεμῶ τὰ ἐλαττώματά μου μέ μεγάλη ἐνεργητικότητα. Τὰ ξέρω ὅλ' αὐτά, ἀλλοίμονο! καί κατακρίνω τόν ἑαυτό μου... Μά, κατὰ θάθος, δέν εἶμαι κακή... Ἡ συνειδησί μου μ' ὠδηγοῦσε πάντοτε νά μὴν κάνω ποτέ πράγματα πού δέν σοῦ ἀρέσουν. Ἐχω, γιά τὸ μέλλον, τοὺς καλύτερους σκοπούς. Θέλω νά γίνω μιὰ τιμία σύζυγος, μιὰ καλή μητέρα, ὅ,τι εἶνε ἀρεστό σέ σένα, Θεέ μου!... Μά μὴ μοῦ κάνεις πολὺ δύσκολη τὴν ἀποστολή μου αὐτή... Κάμε με ν' ἀγαπήσω τόν σύζυγό μου, ὅπως μιὰ γυναῖκα πρέπει νά ἀγαπάη τόν ἄντρα της, κάμε με νά μὴ σκεφτῶ ποτέ τὸ Μωρίς...»

Εἶπα τὴν τελευταία αὐτὴ φράσι, γιατί ἡ σκέψις τοῦ Μωρίς δέν μπορούσε νὰ φύγη ἐντελῶς ἀπὸ τὸ μυαλό μου. Δέν μπορῶ νά ἐμποδίσω τόν ἑαυτό μου νά σκεφθῶ ὅτι ἡ κάμαρη αὐτὴ μαζί μέ τόν Μωρίς θά ἦταν ἐντελῶς διαφορετικὴ. Μά εἶν' ἀλήθεια ὡστόσο ὅτι ὁ Μωρίς δέν θά εἶχε νά μοῦ προσφέρῃ κρεββατοκάμαρη ρυθμοῦ Λουδοβίκου 15ου.

...Ὅταν τελείωσα τὴν προσευχή μου καί τὴν τουαλέτια μου, ἦρθαν καί μέ εἰδοποίησαν ὅτι ὁ θαρῶνος ἦταν στὴ διάθεσί μου, στὴ διπλανὴ βιβλιοθήκη.

Πῆγα κι' ἐγώ ἐκεῖ νά τόν συναντήσω. Εἶνε ἕνα μετρίου μεγέθους δωμάτιο πού ὄλους του τοὺς τοίχους τοὺς σκεπάζουν βιβλιοθήκες μέ βιβλία.

Μιὰ καλὴ φωτιὰ ἔκαιγε στό τζάκι. Εἶδα ὅτι πλάι σ' αὐτὴ τὴ φωτιὰ ἕνα τραπέζι ἦταν σερβιρισμένο.

— Εἶπα καί μᾶς σερβίρισαν ἐδῶ, μοῦ εἶπε ὁ σύζυγός μου, γιατί ἡ τραπεζαρία μοῦ φαίνεται πολὺ μεγάλη γιά δυὸ ἀνθρώπους. Μά πόσο ωραία εἶσθε...

Καί μέ τύλιξε μέ τὸ θλέμμα ἐκείνο τοῦ εἰδικοῦ, μέ τὸ ὁποῖο κυττάζει τίς γυναῖκες καί τίς τουαλέτες τους. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς ἤμουν ντυμένη πολὺ καλά, ἐντελῶς σάν «νέα γυναῖκα».

Ὡς τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ κουβεντιάσαμε γιά διάφορα μικροπράγματα. Πῆγε καί μοῦ ἔφερε ἀπὸ τὴ βιβλιοθήκη μερικά βιβλία τῶν ὁποίων τὰ δεσίματα μέ γοήτευσαν... Ξεφυλλίζοντάς τα μέ χέρι διακριτικό, εἶδα ἀνάμεσα στίς σελίδες τους, μερικὲς παληές χαλκογραφες πολὺ τυλμηρές. Κοκκίνισα λίγο, κυττάζοντάς τες, πράγμα πού ὁ κ. ντέ Νιθέρ τὸ ἀντελήφθη καί μοῦ εἶπε:

— Μπά, ἀγαπητή μου Τζουλιάννα, μπορεῖτε τώρα νά τὰ βλέπετε καί νά τὰ διαβάσετε ὅλα.. Δέν εἶσθε παντρεμένη;

Τὸ δεῖπνο μας ἦταν εὐθυμο... Δέν ξέρω τί, κάτι τὸ φιλικό, τὸ καθησυχαστικό, σκορπισμένο σ' ὅλα τὰ πράγματα ὀλόγυρά μου, μ' ἔκανε νά μὴ συλλογίζωμαι καί πολὺ τὸ παρελθόν, τὸ πατρικό μου σπίτι, τοὺς γέρους γονεῖς μου.

Ὁ θαρῶνος, κατὰ τὸ τέλος τοῦ

φαγητοῦ μέ πλησίασε, καί καθὼς μοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία τῶν τεσσάρων θαρωνίδων πού τὰ πορτραῖτα τους στόλιζαν τὴν κρεββατοκάμαρη, ἔπαιζε μέ τὰ χέρια μου.

Εἶν' ἐρωτευμένος μέ τὰ χέρια μου. Μά εἶν' ἀλήθεια πὼς ἔχω ὤμορφα χέρια. Μικρά, μακρουλά καί τόσο λευκά!... Δύο χεράκια τρέλλα!

Ἀπόθεσε ἕνα φίλημα σέ καθένα ἀπὸ τὰ δάχτυλά μου. Κι' αὐτὸ ἦταν τὸ μόνο χᾶδι πού ἐπέτρεψε στόν ἑαυτό του.

Ἡ ὥρα σήμανε δέκα, ὅταν μοῦ εἶπε:

— Δέν θέλω νά καταχρασθῶ περισσότερο τῆς προσφιλοῦς σας παρουσίας, ἀγαπητή μου φίλη.. Θά εἶσθε ἀσφαλῶς κουρασμένη... Σᾶς ἀποδίδω τὴν ἐλευθερία σας. Ἀλήθεια, μήπως λείπει τίποτε ἀπὸ τὴν κάμαρή σας;

Αὐτὴ τὴ φορά εἶχα ἀκούσει καλά...

Ὁ σύζυγός μου εἶχε πεῖ: «Στὴν κάμαρή σας!»

Κι' ἂν μοῦ ἔμενε κάποια ἀμφιβολία ἀκόμη μοῦ τὴ διέλυσε ἔπειτ' ἀπὸ μερικὲς στιγμές.

Ὅταν φθάσαμε στὴν πόρτα τῆς κάμαρῆς μου, ὁ κ. ντέ Νιθέρ μοῦ φίλησε ἀθρᾶ τὸ χέρι μου καί μοῦ εἶπε:

— Σᾶς ἀφήνω πολυαγαπημένη μου... Ἀναπαυθῆτε καλά. Ἐμένα, θά μοῦ στήσουν ἕνα κρεββάτι ἐδῶ, μέσα στὴν βιβλιοθήκη... Εἶνε ἡ κάμαρη πού προτιμᾶω, κάθε φορά πού ἔρχομαι στό κρουᾶ... Μιὰ μικρὴ πόρτα μᾶς χωρίζει... Θυμηθῆτε τὸ αὐτό, ἂν χρειασθῆτε ὅ,τι δῆποτε..

Καί νά...

...Νά, θρέθηκα μόνη μου μέσα στὴν ἀπέραντη κρεββατοκάμαρη...

Τὸ κρεββάτι, ὀλάνοιχτο καί ἀπέραντο κυριολεκτικῶς, φαίνεται σάν νά μ' εἰρωνεύεται... Τὸ ἴδιο εἰρωνικό ὕφος ἔχουν στὴν ἔκφρασί τους κ' ἡ τέσσερες θαρωνίδες, τῶν ὁποίων τὰ πορτραῖτα κρέμονται στουὺς τοίχους...

Ἐδῶξα γρήγορα τὴν καμυριέρα, ἡ ὁποία ἦρθε νά πάρη διαταγές μου.

Ὁλομόναχη, γδύθηκα καί πλάγιασα...

Μά πολὺ γρήγορα ξανασηκώθηκα κι' ἀναψα τὸ σπερμασέτο πού ἦταν ἀ' ἕνα ἀσημένιο κηροπήγιο πλάι μου.

Εἶχα ξεχάσει νά συρτώσω τὴν πόρτα πού χωρίζει τὴ βιβλιοθήκη καί τὴν κάμαρή μου.

Τὴ στιγμὴ πού τραβοῦσα τὸ σῆμα, δίστασα.

Ἀὐτὸ δέν εἶνε καθόλου εὐγενικό ἀπὸ μέρος μου, σκεφτόμουν. Ὁ σύζυγός μου μοῦ ἔδωσε νά καταλάβω ὅτι δέν θά περᾶση αὐτὴν τὴν πόρτα... Συρτώνοντάς τὴν τοῦ δείχνω ἔλλειψι ἐμπιστοσύνης...»

Ἐπειτα σκέφθηκα ὅτι δέν θά μπορούσα ποτέ νά κοιμηθῶ, ἐφόσον αὐτὴ ἡ πόρτα θά ἔμενε ἀνοιχτή..

Ἀφογκράστηκα γιά μιὰ στιγμή...

Τίποτε δέν ἀκουγόταν ἀπὸ τὴ βιβλιοθήκη...

Ἐντελῶς ἀθόρυβα κι' ἀνάλαφρα, ἔσπρωξα τὸν σύρτη...

.....

Ἐτσι, ξαναπλάγιασα, ἐντελῶς ἡσυχῆ αὐτὴ τὴ φορά...

Ὁ σύζυγός μου κοιμᾶται... Ἐτσι τοὐλάχιστον ὑποθέτω, γιατί κανένας θόρυβος δέν φθάνει ἀπὸ τὴ βιβλιοθήκη...

Κοιμᾶται, καί ὅλα μέσα στόν πύργο τοῦ Κρουᾶ κοιμοῦνται μαζί του...

Μά κι' αὐτὴ ἡ ἀπόλυτη σιωπὴ μέ τρομάζει λίγο, καθὼς τὴν ταράζουν κάθε τόσο τὰ τριξίματα τῶν ξύλων τῶν τοίχων...

Ἐγώ, δέν νοιώθω καμμιά ἐπιθυμία νά κοιμηθῶ... Ἐνας ἐλαφρὸς πυρετός ἔχει διαλύσει τὴν γαλήνη τῆς ἡμέρας. Ξυπνημένη σάν ἕνα ποντικᾶκι, σκέπτομαι:

«Νά, — λέω, — τί εἶνε αὐτὸ πού ἀποκαλοῦν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου. Βρίσκομαι ξαπλωμένη σ' ἕνα κρεββάτι ρυθμοῦ Λουδοβίκου 15ου, στό ὁποῖο μιὰ ὀλόκληρη οἰκογένεια θά χωροῦσε ἄνετα, ἐνῶ ὁ σαραντάρης σύζυγός μου κοιμᾶται στὴ διπλανὴ κάμαρη. Τὴν ἐπομένη, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ τέτοια νύχτα, μιὰ κόρη γίνεται γυναῖκα!... Εἶν' ἀλήθεια τάχα αὐτό;...»

(Ἀκολουθεῖ)

Ἀπὸ τῆς 1ης ΜΑΡΤΙΟΥ
ἄρχισε ἡ διανομὴ τοῦ βιβλίου

«Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ»

Ἐπίσης συνεχίζεται ἡ διανομὴ τῶν
κάτωθι βιβλίων:

«ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ»

«Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ»

«ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ»

«ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ»

«ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ»

«Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ»

«ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗ-
ΚΑΝ»

«ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ»

«ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ»

«ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡ-
ΘΑΣ»

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

Προσεχῶς θά κυκλοφορήσῃ

«Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΙ-
ΚΑΡΝΤΕΡ»

τοῦ Πῶλ Φεβᾶλ - πατρός.